

Jacqueline Wilsonová

PRVNÍ

LÁSKA

Ilustroval Nick Sharratt

PRVNÍ LÁSKA

Jacqueline Wilsonová

PRVNÍ LÁSKA

Ilustroval Nick Sharratt
Přeložila Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2018

Bořivojova 75, Praha 3

jako elektronickou knihu.

Text copyright © 1997 Jacqueline Wilson

Illustrations copyright © 1997 Nick Sharratt

All rights reserved.

Z anglického originálu *Girls in Love*

(First published in Great Britain by Doubleday, a
division of Transworld Publishers in 1997)

přeložila © 2002, 2010, 2018 Daniela Feltová

Redakce textu: Ilona Staňková

Jazyková korektura: Mia Matysová

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Páté vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-109-0 (pdf)

Devět věnování

1. Stephanii Dummlerové a ostatním deváčkám (1995) z Coombe Girls School.
2. Becky Heatherové a ostatním deváčkám (1995) z Green School for Girls.
3. Jane Inglesové a jejím spolužačkám z Hillside School.
4. Claire Druryové a jejím spolužačkám z Failsworth School – hlavně Jackelyn a Rachel.
5. Sarah Greenacrové a jejím spolužačkám ze Stoke High School.
6. De Readingové a jejím spolužačkám ze St. Benedict School.
7. Angele Derbyové.
8. Becki Hillmanové.
9. všem ostatním školám, které mě tak mile přivítaly v letech 1995 a 1996.

Děvčát Nejdůležitějších předsavzetí

1. Zůstat nejlepší kamarádkou Magdy a Nadi.
2. Kreslit každý den — a být ve výtvarce nejlepší.
3. Pokusit se nebýt ve všech ostatních předmětech nejhorší!

4. Držet dietu a NEPUSTIT JI.
(Už žádné nanuky Magnum, ach jo.)

5. Udělat něco se svými vlasy. Cokoli. Nechat si je narůst.
Nebo zkrátit na ježka. Obarvit?

6. V okamžiku, kdy mi bude patnáct, si sehnat nějakou placenou práci, abych mohla...

7. Koupit si nějaké solidní hadry.

8. Chodit do klubů.

9. SBALIT NĚJAKÉHO KLUKA!

První den školy. Jdu pěšky, protože mi ujel autobus. To není zrovna nejlepší začátek. Letos devítka. Přemýšlím, jaká asi bude.

Devítka, devítka, devítka...

Tak se přece jmenuje ten šílený blázelec na konci White album od Beatles. Number nine. Vždycky jsem měla slabost pro Johna Lennona, i když zemřel dřív, než jsem se narodila. Líbí se mi kvůli všem těm ulítlým obrázkům, co kreslil, a kvůli těm jeho brýlím, co se jim po něm říká lenonky, a taky proto, že byl legrační a dělal si, co ho napadlo. Já taky kreslím ztřeštěné obrázky a nosím lenonky a moje kamarádky si myslí, že jsem legrační, ale bohužel jsem zatím neměla příležitost dělat si, co mě napadne.

Je půl deváté. Kdybych teď dělala to, co chci, byla bych pořád ještě v posteli, zachumlaná do peřin, a chrápala bych ostošest. Ostatně John Lennon si taky rád zalenošil. Zůstávali s Yoko kolikrát v posteli celý den, ne? Dokonce v posteli poskytovali novinářům interview. To byl vodvaz.

Takže kdybych si mohla dělat, co mě napadne, spala bych až do oběda. Pak bych se nasnídala. Dala bych si kakao a koblihy s vanilkovým krémem. Pak bych poslouchala muziku a kreslila si do skicáku. Možná bych se podívala na nějaký film na videu. Potom bych se zase napařovala. Poslala bych si pro pizzu. Vlastně bych asi radši měla jíst zeleninu. Mám dojem, že by nebylo těžké přibrat,

kdyby se člověk válel celý den v posteli. Nerada bych vy-
padala jako velryba uvízlá na mělčině.

Dala bych si zelený salát. A zelené hrozny. A nějaké ze-
lené pití... třeba ten likér, co jsme nedávno usrkovaly
u Magdy, crème de menthe. Nedá se říct, že jsme z něj by-
ly kdovíjak odvázané. Chutnal trochu jako zubní pasta.
No dobře, pití vynechám.

Pak bych zavolala Magdě a Nadě a pořádně bychom si
pokecaly. A potom...

To už by vlastně byl večer, takže bych se vykoukala
a umyla si hlavu a převlékla se do... Co bych si tak mohla
vzít do postele? Určitě ne tu trapnou noční košili s med-
vídkem. Ta je moc dětská. Nelíbí se mi ani ty vypasované
saténové noční košile. Už vím. Vzala bych si dlouhé bílé
šaty s vyšívanými růžemi všech duhových barev a na kaž-
dý prst bych si navlékla velký blýskavý prsten a v tom
bych se válela v posteli jako Frída Kahlo. To je další
z mých oblíbenkyň, tahle malířka z Mexika s nápadným
obočím a náušnicemi a květinami ve vlasech.

Fajn, takže ležím v posteli a vypadám senzačně. A na-
jednou slyším, jak někdo otvírá dveře. Blíží se kroky. Je
to můj kluk, který se na mě přišel podívat...

Má to jen malý háček. Žádného kluka totiž *nemám*. No
dobře, nemám ani šaty jako Frída Kahlo, ani svůj vlastní
mobil a televizi a video a moje postel je celá prověšená,
protože ji můj malý brácha Dalamánek používá jako tram-
polínu, když nejsem doma. Ale to by se všechno dalo pře-
žít. Jenom bych moc chtěla kluka. Prosím.

Jak o tom přemýšlím, objeví se přede mnou hezký
blondák, který chce projít úzkým místem na chodníku,
kde je zaparkované auto. Když mě vidí, ustoupí stranou,
aby mi dal přednost. Jenomže já ustupuju na tu samou
stranu. Tak on ustoupí na druhou. Já taky! Vypadáme,
jako bychom tančili nějaký komický tanec.

„Jé. No tohle. Sorry!“ blekotám. Cítím, jak mi rudne
obličej.

On zůstává klidný, jen malinko povytahuje obočí. Nic
neříká, ale usmívá se na mě.

Usmívá se na mě!

Pak se mi elegantně vyhýbá, zatímco já nervózně přeshlapuju na místě, ještě celá tumpachová.

Ohlízím se přes rameno. Dívá se za mnou. Opravdu. Možná... možná se mu líbím. Ne, to je blbost. Jak by se tomuhle neuvěřitelnému klukovi, kterému musí být nejmíň osmnáct, mohla líbit hloupá školačka, která kolem něj ani neumí normálně projít?

Nedívá se nahoru. Dívá se dolů. Kouká na moje nohy! Pane na nebi! Třeba mám opravdu moc krátkou sukni. Včera večer jsem si ji sama zkracovala. Anna se mi nabízel, že mi ji zkrátí, ale mně bylo jasné, že by ji zkrátila tak nanejvýš o centimetr, a já chtěla, aby byla opravdu *krátká*. Jenomže šití není zrovna moje parketa. Ten okraj vypadá dost zajímavě. A když jsem si tu sukni nakonec zkusila, najednou mi připadalo, že čouhá nějak moc velký kus buclaté růžové nohy. Anna sice nic neříkala, ale já moc dobře věděla, co si myslí.

Táta to řekl bez obalu. „Nezbláznila ses náhodou, Sally? Ta sukně ti sotva zakreje kalhotky!“

„Ach jo,“ vzdychla jsem. „Já myslela, že jdeš s dobou, tati. Dneska přece nosí takhle krátký sukně každé.“

A je to pravda. Magdina sukně je ještě kratší. Ale Magda má dlouhé a opálené nohy. Sice kvůli nim vždycky vzdychá, protože prý má cyklistická lýtka. Chodila na balet a na step a teď chodí na moderní tanec. Vzdychá, ale nemyslí to vážně. Ukazuje své nohy, kdykoli se jí k tomu naskytne příležitost.

Naďa nosí taky krátké sukně. Ne, že by měla opálené nohy. Má je buď černé – to když si vezme černé silonky – nebo bílé, když jde do školy. Naďa je na sluníčko alergická. Je to takový gotický typ s upířím obličejem. Je nápadně štíhlá a nápadně bílá. Krátká sukně vypadá daleko líp, když má člověk štíhlé nohy.

Je to deprimující, když vaše dvě nejlepší kamarádky na celém světě jsou daleko hubenější než vy. Ale ještě daleko horší je, když je štíhlejší i vaše nevlastní matka, která navíc vypadá jako modelka. Anně je dvacet sedm, ale

vypadá daleko mladší. Když někam jdeme spolu, každý si myslí, že jsme sestry. Až na to, že si vůbec nejsme podobné. Ona je štíhlá a okouzluje. Já jsem malá a oplácaná.

Ne, že bych snad byla přímo *tlustá*. To ne. Ale není zrovna příjemné mít tak kulatý obličej. Jsem vlastně kulatá celá. Mám zaoblené břicho a zaoblený zadek. Mám dokonce i baculatá *kolena*. Ale mám taky zaoblený hrudník. To Magda si musí vypomáhat podprsenkou Wonderbra, když chce mít pěknou rýžku. A Naďa je rovná jak žehlicí prkno.

Hořejšek mi starosti nedělá. Trápí mě spíš ten spodek. Lidi, jak asi musím vypadat zezadu? Není divu, že na mě tak kouká.

Prchám za roh a připadám si jako blázen. Nohy se mi tak třesou, že na nich sotva stojím. A vypadají, jako by se taky červenaly. Jen se na ně podívejte, jsou červené jako dvě šunky. A vůbec, co si to vymýšlím? Samozřejmě, že jsem *tlustá*. Pas mé neslušně krátké sukně se mi nepříjemně zařezává. Tohle léto jsem ztloustla, vím to moc dobře. Hlavně ty tři poslední týdny, co jsme byli na chatě.

Je to nespravedlivé. Všichni ostatní jezdí na senzační zájezdy do zahraničí. Magda byla ve Španělsku. Naďa byla v Americe. Jen *já* jsem byla na naší nudné vlhké chatě ve Walesu. Pršelo a pršelo a pršelo. Byla jsem z těch infantilních her, co jsem musela hrát s Dalamánkem, z věčného koukání na rozmazaný obraz naší černobílé přenosné televize a z brouzdání mořem bláta v holínkách tak unuděná, že jsem prostě v jednom kuse jedla.

Tři jídla denně plus nejmíň třiatřicet svačin. Tyčinky Mars a želatinoví medvídci a popcorn a brambůrky a slané tyčinky a oříšková zmrzlina. Ham, ham, ham, tři brady už mám. Fuj, připadá mi, že se třesu jako sulc.

Strašně nerada chodím pěšky. A vůbec nechápu, jak může někdo rád chodit na procházku. Vyjít z jednoho místa, udělat dlouhou smyčku a vrátit se zase tam, co vyšel. Ve Walesu chodíme na procházky pořád.

Táta s Annou rázně kráčí v čele naší výpravy. Dalamánek poskakuje, jako kdyby měl na podrážkách péra.

Já se vleču za nimi, holínky čvachtají v blátě a mě napadá jen jedna myšlenka: to snad musí být *zlej sen*. Proč máme chatu ze všech míst na zeměkouli zrovna ve Walesu? Proč nemůžeme mít třeba letní vilu ve Španělsku nebo apartmá v New Yorku? Magda s Naďou se mají. No dobře, Magda byla na takovém tom zájezdu, co vás autobus vždycky někde vyplivne, vy chvilku běháte po městě a pak zase poslušně nasednete do autobusu. A Naďa byla v Orlandu v Disneylandu, ale vsadím se, že si obě užily spoustu sluníčka.

V naší malé části Walesu je stále období dešťů. Černé mraky tu tvoří permanentní kulisu, stejně jako hory. Prší nám dokonce i *v chatě*, jelikož si táta myslí, že dokáže opravit břidlicové tašky sám, ale pokaždé to zpacká. Máme po celém podkroví rozestavěné kýble a misky a hrnce a ve dne v noci posloucháme kap-cink-klop-cák symfonii.

Už mi to tolik lezlo na nervy a měla jsem z toho takovou depresi, že když jsme se vypravili na náš obvyklý výlet na tu starou nudnou zříceninu, uvažovala jsem o tom, že snad skočím dolů z cimbuří. Naklonila jsem se přes kamennou zídku, srdce mi z toho výstupu ještě tlouklo jako splašené, a uvažovala jsem, jaké by to asi bylo, letět vzduchem jako pták. A vadilo by to vůbec někomu, kdybych se rozplácla dole na kamenné dlažbě? Táta s Annou dávali na Dalamánka hrozný pozor, ale mě si vůbec nevšíмали – dokonce ani když jsem se naklonila přes zídku, až mi vyčuhovala hlava.

Úplně klidně s ním odešli a vyprávěli mu něco o vodních příkopech a padacích mostech. Trochu to s tou rodičovskou péčí přehánějí. Dalamánek by ještě nedokázal napsat ani slovo hrad, tak nevím, nač mu vykládají takové složité věci. Se mnou se táta nikdy takhle nebral, když jsem byla malá. Vždycky buď pracoval, nebo neměl čas. Když jsme jeli na prázdniny, chodil si někam kreslit. Ale tenkrát mi to nevadilo. Měla jsem mámu. Tenkrát.

Když začnu myslet na mámu, cítím se vždycky ještě hůř. Všichni si myslí, že už jsem na ni dávno zapoměla. Blázní. Pamatuju si toho o ní spoustu – nejrůznější zážit-

ky. Jak jsme si spolu hrály s barbínami a všechny ty písničky, co jsme zpívaly, a jak mi dovolila namalovat se jejímá šminkama a vyzkoušet si všechny její šperky a růžové saténové kombiné a lodičky s vysokými podpatky.

Tolik bych si o ní chtěla s někým povídat, ale kdykoli o ní začnu mluvit s tátou, najednou ztichne a je celý nespůj. Zamračí se, jako by ho bolela hlava. Nechce na mámu vzpomínat. Jenomže on má teď Annu. A oba mají Dalamánka.

Já nemám nikoho. Začala jsem se cítit tak mizerně, že jsem se radši odplížila sama. Došla jsem na druhou stranu cimbuří a našla jsem rozpadávající se věžičku. Vchod byl zahražený provazem s upozorněním, že se za něj nesmí. Podlezla jsem pod provazem a vyšplhala ve tmě nahoru po všech těch schodech. Najednou jsem šlápla na schod, který tam nebyl, klopýtla jsem a uhodila se do holeně. Bolest nebyla zase tak hrozná, ale zjistila jsem, že brečím. Člověk nemůže moc dobře šplhat, když brečí, tak jsem se posadila na zem a vzlykala.

Po chvílce jsem si uvědomila, že nemám kapesník. Brýle jsem měla celé mokré a z nosu mi tekla nudle. Otřela jsem si brýle rukou a popotahovala jsem, jak nejlíp jsem uměla. Kamenné schody strašně studily i přes džíny, ale já tam stejně zůstala sedět. Nejspíš jsem čekala, až za mnou přijde táta. Čekala jsem a čekala a čekala. A pak jsem zaslechla kroky. Tiše jsem seděla a poslouchala. Rychlé, lehké kroky. Moc lehké na to, aby to mohl být táta. A moc rychlé na to, abych stačila uhnout. Někdo přese mě zakopl a oba jsme vykřikli.

„Au!“

„Jauvajs!“

„Pardon, já neměl tušení, že tu někdo sedí!“

„Klečíš na mně!“

„Promiň. Ukaž, já ti pomůžu na nohy.“

„Opatrně!“ Vytáhl mě tak prudce, že jsme div nepřepadli na druhou stranu.

„Áááá!“

„Pozor!“

Konečně jsem se vystrachala na nohy a opřela se zády o vlhkou zeď. Ten neznámý se taky postavil. Ve věži bylo moc šero, takže se nedalo rozeznat nic než obrysy těla.

„Co tě to napadlo, takhle tu sedět ve tmě? Nejsi snad raněná, že ne?“

„Nebyla jsem, ale teď už asi jsem. Připadá mi, že jsem rozmáčkнутá na placku.“

„Promiň, je mi to moc líto, ale to už jsem říkal, ne? Uznej, že je fakt trochu *praštěný* krčit se tu ve tmě. Mohla přes tebe zakopnout třeba celá tlupa skautů. Nebo plnej autobus americkéjch turistů. Nebo... nebo... Povídám blbosti, já vím. Takhle se těžko konverzuje, když tě vůbec nevidím. Vylezeme radši ještě vejš, jestli tam nebude větší světlo.“

„Já myslím, že to nepůjde. Vypadá to, že tu schody končí.“

„Aha, to je docela dobře možný. Tak se teda zase vrátíme dolů.“

Rychle jsem si otřela oči a nos hřbetem ruky. Váhala jsem. Táta s Annou a Dalamánkem na mě nejspíš docela zapomněli. Už jsou dávno zpátky v chatě. Za tři dny možná lusknou prsty a zeptají se: „A co se vlastně stalo se Sally?“ A pokrčí rameny. A zase na mě zapomenou.

Ten kluk si asi myslel, že se bojím. „Chyť se mě za ruku, jestli chceš. Pomůžu ti dolů.“

„Zvládnou to sama, díky.“

Byl to opravdu trochu nepříjemný pocit. Schody byly kluzké a zábradlí tu nebylo. Najednou jsem zakopla a on mě chytil. „Bacha!“

„Já *dávám* bacha.“

„Vsadím se, že dole na nás bude čekat hlídač a pěkně nás setře,“ uvažoval nahlas. „V tom je právě ta potíž. Jakmile vidím nějakej zahrazenej vstup, něco mě nutí tam vlézt. Takže jsem v jednom kuse v nějakým maléru. Magor Dan, tak mi říkají naši a kámoši, když jsou na mě naštvaní. Jmenuju se Daniel. Ale tak mi říkají, když už jsou příšerně, ale fakt příšerně dožraní. Většinou mi všichni říkají prostě Dan.“

Mluvil a mluvil, dokud jsme nevyšli na denní světlo. Mžourala jsem na Prostředana. Byl perfektní. Vlasy mu trčely na všechny strany a křenil legrační malý nos, aby si posunul brýle na správné místo. Mrkala jsem na něj zpoza svých ušmudlaných brýlí a snažila se pořádně zaostřit.

„To jsi ty!“ vykřikli jsme oba současně.

Jeho rodina vlastní dole v údolí podobně vlhkou a rozpadávající se chajdu asi půl míle od té naší. Vidali jsme je ve městě v supermarketu Spar, kde všichni nakupujeme jídlo, a večer bývali občas vidět v hospodě. Můj táta a jeho táta spolu někdy hráli šipky. A Anna s Danovou mámou se spolu snažily konverzovat u stolu. Vypadaly, jako by byly každá z jiné planety, i když na sobě měly obě džíny a svetry a na nohou vysoké boty. Anniny džíny obtahují její malý roztomilý zadeček, a její svetry, to jsou malá umělecká díla. Boty má špičaté, s ozdobnými přezkami. Danova máma má ještě větší zadek než já. Svetry jí jsou dost těsné a jeden má dokonce trochu rozpáraný. A její boty jsou takové ty pohorky na opravdické šplhání po horách a mívá je celé zamazané od bláta.

Celá jejich rodinka jsou náruživí turisté, kteří vyrazí za každého počasí. Viděli jsme je vždycky, jak se v lijáku vydávají na cestu ve svých oranžových pláštěnkách, a o několik hodin později jsme zahlédli tuhle skupinku měsíčků zahradních na pochodu na nějakém vzdáleném vrcholku hory. Mají pět dětí a jsou hrozně poctiví a hrozně staromódní. Dan byl z dětí nejstarší, asi tak v mém věku, ale byl aspoň o dva centimetry menší než já, i když jsem dost malá. Z kapsy pláštěnky mu trčel tlustý kapesní průvodce po hradech a zámcích. Typické.

„Tak jsme to zvládli!“ rozzářil se, jako bychom se právě vrátili z Marsu. Chtěl přeskočit přes lano, ale zakopl.

„Nedívím se, že ti říkají Magor Dan,“ zamumlala jsem, když jsem obcházel stojan s provazem.

Po tátovi, Anně a Dalamánkovi jako by se slehla zem. Třeba *opravdu* odešli beze mě.

„Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal se Dan a začal se oprašovat. „Rapunzel?“

„Cože?“

„Přece jsem tě našel, když jsi uvízla ve věži, ne?“

Najednou se mi vybavila jedna stará pohádková knížka.

„Tebe berou pohádky?“ podivila jsem se.

Měla to být urážka, ale on to vzal vážně. „Nevadí mi. Některý. Dostal jsem od taťky knížku *Mabinogion*, když jsme teď v tom Walesu.“

Mohl by klidně mluvit velšsky a rozuměla bych mu asi tak stejně.

„To jsou starý velšský pohádky. Některý jsou děsně romantický. Mohl bych ti tu knížku půjčit, kdybys chtěla.“

„To asi nebude moje gusto.“

„A co teda je tvoje gusto? Co ráda čteš? A co to pořád nosíš s sebou za černou knížku?“

Překvapil mě. Musel si mě všímat už dřív. Obyčejně mívám skicák schovaný v kapse bundy. „To je jen takovej skicák.“

„Tak se na něj podíváme,“ řekl a poklepal mi na nadiťtou kapsu.

„Ne!“

„No tak, nemusíš se stydět.“

„Já se vůbec nestydím, ale je to *soukromý*.“

„Co skicuješ? Hradý?“

„Hradý *ani náhodou*.“

„Tak hory?“

„Ani hory.“

„Co teda?“

„Ty jsi fakt hrozně zvědavej.“

Vesele na mě nakřenil nos.

Vzdala jsem to. „Neskicuju. Kreslím. Stylizovaný obrázky. Karikatury.“

„To je super. Mám tyhle věci hrozně rád. Kreslíš taky komiksy? Miluju Calvina a Hobbese. A Asterixe, mám je všechny. Koukej, mám dokonce ponožky s Garfieldem.“ Vyhrnul si nohavice a natáhl ponožky, které měl v teniskách celé zkrabacené.

„Děsně roztomilý,“ ocenila jsem je.

Zazubil se. „Já vím, já vím. Nejsem oblečenej zrovna podle poslední módy.“

V tom se tedy nemýlil. Být to doma, bála bych se, že mě s ním někdo uvidí. Ale byla s ním docela legrace, jelikož byl takový směšně praštěný, a navíc neodbytný jako štěně. Zdálo se, že mu nevadí, že se k němu chovám tak odměřeně. Normálně bych na něj tak nepříjemná nebyla, ale začínala jsem si dělat vážné starosti o svou rodinu.

Jeho rodina stála dole na trávě a všichni znalecky zírali na malé hromádky kamení. Jedna z jeho sester vzhledla a všimla si nás. „Hej, Dane! Pojď sem dolů, potřebujeme tvýho průvodce!“

Ostatní malé pláštěnky začaly mávat a křičet.

„Radši půjdu za nimi. Když jednou takhle spustí, nejsou k zastavení,“ řekl Dan. „Jdeš se mnou?“

Sestoupila jsem za ním. Tátu s Annou a Dalamánkem nebylo pořád nikde vidět. Mohla bych se přidat k pláštěnkám. Začínala jsem být tak zoufalá, že mi to připadalo jako skvělý nápad.

Ale hádejte, kdo se najednou vynořil z hradní brány. Táta s Annou a Dalamánek. Nevypadali, že by si o mě dělali starosti.

„Ahoj, Sally,“ usmál se táta. „Koukám, že máš novýho kamaráda. To je báječný.“

Dan se zazubil. Já jsem po něm vrhla vražedný pohled.

„Kde jste byli?“ zeptala jsem se nasupeně.

„Ale, ukazovali jsme Dalamánkovi, kam se dřív chodilo na hradě na záchod – a pak se chtělo i jemu, tak jsme museli sejít až dolů k záchodům. Sally, chudáčku, měla jsi o nás strach?“

„Jak bych o vás mohla mít strach?“ Hlas se mi lítostí trásl.

„Tak čau, Sally,“ zavolal na mě Dan. „Ještě se uvidíme.“

Opravdu jsme se ještě několikrát viděli. On šel většinou s pláštěnkami. A já s Dalamánkem. Jednou jsme pořádali společný piknik. Ten den taky mžilo, tak jsme jedli mlaskavé sendviče a kluzké párky a mazlavé brambůrky.

Zdalo se, že to nikomu nevadí. Dan připadal všem mrňatům ohromně zábavný. Dalamánek ho přímo *zbožňoval*. Už jsem toho jeho šaškování měla plné zuby, tak jsem se posadila na mokrou skálu a kreslila.

Byla jsem právě v nejlepším, když mi na stránky dopadl něčí stín. Rychle jsem zaklapla skicák.

„Ukaž,“ zaškemral Dan.

„Ne.“

„Lakomče. Prosím prosím, smutně koukám. Prokaž mi laskavost. Je přece poslední den prázdnin.“

„Bohudíky.“

„Cože?“

„Nesnáším tuhle díru.“

„Ty jsi blázen. Je to tu senzační. A kromě toho, komu by se chtělo domů? V pondělí začíná škola. Fuj tajbl. Jsem zvědavěj, jaká ta devítka bude.“

„Ty přece nejdeš do devítky,“ kroutila jsem rozhodně hlavou. Zjistila jsem totiž, že Danovi je teprve *třináct*. O rok míň než mně.

„Ale jdu.“

„Nesmysl. Jdeš do osmičky. S ostatníma malejma chlapecčkama.“

„Já jdu *opravdu* do devítky. Vážně.“ Bylo vidět, že je mu to trapné. „Přeskočil jsem jednu třídu, víš?“

„Páni! Protože jsi děsně chytřej, vid’?“

„Přesně tak.“

„To jsou mi tedy věci. Mohlo mě to napadnout hned, že jsi šprt.“

„Měla bys bejt ráda, že chodíš s klukem, kterej je megainteligentní.“

„My spolu nechodíme, ty trdlo.“

„Já bych chtěl.“

„Cože?“

„Líbíš se mi, Sally,“ prohlásil úplně vážně. „Chtěla bys bejt moje holka?“

„To jsi teda uhodl. Ani náhodou. Jsi ještě děcko.“

„Nelíbilo by se ti mít malýho zajdu?“

„V žádným případě!“

„Můžu se na tebe přijet podívat?“

„Ty jsi opravdu cvok, Dane. Ty přece bydlíš v Manchesteru a já v Londýně.“

„Co kdybychom si dopisovali?“

Tak dlouho otravoval, až jsem se vzdala a naškrábala své jméno s adresou na list, vytržený ze skicáku. Nejspíš už ji ztratil, chytrýsek Dan. Určitě nenapiše, i když si řekl o adresu. A i kdyby, pochybuju, že bych mu odpověděla. Nemá to cenu. Je to jen takový bláznivý malý děcko. Myslí, že v malých dávkách je docela fajn, ale rozhodně to není žádný dívčí ideál.

Škoda, že není o pět let starší. A taky by nemusel být tak potrhlý. Proč nemůže být fakt hezký? Proč nemůže mít fantastické blondáté vlasy a tmavě hnědé oči???

Zajímalo by mě, jestli zítra zase potkám toho blondáka. Zasnila jsem se, až jsem se málem zastavila. Najednou jsem zahlédla svůj odraz ve výkladní skříni. Vypadám jako jelimánek, takhle s tím nepřítomným pohledem a otevřenou pusou. A pak jsem si všimla hodin v obchodě. Devět pryč! To nemůže být pravda. Je to tak!

Devět pryč, číslo devět, můj první den v deváté třídě – a mám průšvih, ještě než jsem vůbec začala.